

Plachetnice

Karel Plíhal

1. Po obloze vítr žene stovky bílých plachetnic,
potopí se bezejmenné, nezbude z nich vůbec nic,
jsou to rodné sestry písní, které kdysi zazněly,
polechtaly, pohladily, a pak někam zmizely.
2. Jednou z nich je píseň tato, jachta zvíci deset stop,
veze slova, šperky, zlato, neboť kapitán je trochu snob,
snědl všechnu moudrost dneška, a tak je mírně otlý,
proto jachta jede ztěžka na konci té flotily.
3. Ale on směje se mi: Karle, hele, co bys pouštěl do gatí,
pojedeme zase v čele, jen co se vítr obrátí,
a tak se ženem do záhuby a za zvuků garmošky
vylézají z podpalubí krysy, spojky, předložky.